

[Ett lyckligt byte](#), ML

[Jesus och våra sjukdomar](#), SB

[När börjar livet?](#) J Perloff

[Begravning av foster](#) (K), JF

[Missionär, själasamlare eller socialarbetare?](#) (K), JF

[\[Register\]](#) [\[Årgångar\]](#) [\[Föregående nr\]](#) [\[Nästa nr\]](#)

Ett lyckligt byte

Ur Luthers Stora Galaterbrevscommentar.

Kristus friköpte oss från lagens förbannelse, när han blev en förbannelse för vår skull. (Gal. 3:13)

Låt oss alltså med tacksägelse och med full förtröstan hålla oss till denna ljuvliga och trösterika lära, att Kristus för vår skull blivit en förbannelse, dvs. en syndare värd Guds vrede, att han ikläder sig vår person och lägger våra synder på sina axlar och säger: Jag har begått alla synder, som alla människor begått. Alltså har han verkligen blivit en förbannelse enligt lagen, inte för sin egen skull utan, som Paulus säger, för vår skull. Ty om han inte hade tagit på sig mina, dina och hela världens synder, så hade lagen inte haft någon rätt till honom. Den fördömer bara syndare och håller dem under förbannelse. I annat fall hade han således varken kunnat bli en förbannelse eller dö, eftersom han var fri från synden, som är orsak till förbannelse och död. Men därför att han tagit på sig våra synder, inte av tvång utan av fri vilja, måste han bära straffet och Guds vrede, inte för sin egen persons skull, ty den var rättfärdig och oöverbinnlig och kunde därför inte bli skyldig, utan för vår persons skull.

Så gjorde han ett lyckligt byte med oss genom att ta på sig vår syndiga och ge oss sin oskyldiga och segrande person. Iförda och iklädda denna person befrias vi från lagens förbannelse, eftersom Kristus själv frivilligt blivit en förbannelse för vår skull. Han säger: I min egen person av mänsklig och gudomlig natur är jag välsignad och inte i

behov av någonting. Men jag skall utblotta mig och ta på mig er dräkt och mask, och i den skall jag vandra bland er och lida döden för att befria er från döden. Och när han så, iförd vår mask, bar hela världens synd, blev han gripen, led, korsfästes och dog och blev för oss en förbannelse. Men eftersom han var en gudomlig och evig person, var det omöjligt för döden att behålla honom. Därför uppstod han från döden på tredje dagen, och lever nu till evig tid. Nu kan ingen längre finna någon synd, död eller vår mask i honom utan idel rättfärdighet, liv och evig välsignelse.

Vi måste se på denna bild och fatta den med stadig tro. Den som gör det har Kristi oskuld och seger, hur stor syndare han än är. Men den bilden kan man inte gripa om med en kärleksfull vilja utan endast med ett av tron upplyst förnuft. Vi rättfärdiggörs således genom tron allena, ty det är bara tron som griper om denna Kristi seger. I den mån som du tror detta, i den mån har du det. Om du tror att synden, döden och förbannelsen är undanröjda, så är de det. Ty Kristus har i sig själv besegrat och tagit bort dem. Och han vill att vi skall tro, att liksom det inte längre finns någon syndaremask eller spår av död i hans person, så finns inte heller något sådant hos oss, eftersom han gjort allt detta för oss.

Om alltså synden gör dig ängslig, om döden förskräcker dig, så skall du tänka att det bara är en tom inbillning och ett djävulens bländverk – vilket det verkligen är. Ty i själva verket finns det inte längre någon synd, någon förbannelse, död eller djävul, eftersom Kristus besegrat och undanröjt dem alla. Kristi seger är därför det vissaste av allt. På den är det inget fel – den är fullt viss – utan felet ligger i vår otro. Det är nämligen svårt för förnuftet att tro sådana ovärderliga välsignelser. Till detta kommer också djävulen och sekteristerna som samfällt försöker fördunkla denna lära – djävulen med sina brinnande pilar (Ef. 6:16) och sekteristerna med sin förvända och gudlösa lära. Det är framför allt för denna trosartikel, som vi så flitigt driver, som vi får utstå Satans och världens hat och förföljelse. Ty Satan vet vilken makt denna artikel har och vilka frukter den bär.

Alla sjukdomar är en följd av synden
Jesus, Guds Son, har burit alla våra sjukdomar
De som tror på evangelium skall till sist befrias från alla sjukdomar och allt lidande

Jesus och våra sjukdomar

När det sen blev afton, förde man till honom många besatta, och han drev ut andarna med sitt ord, och alla de sjuka botade han, för att det skulle uppfyllas som var sagt genom profeten Esaias: Våra krämpor, dem tog han på sig, och våra sjukdomar bar han. Matt. 8:16, 17

En viktig del av Jesu verksamhet bestod i att bota sjuka. Med sitt blotta ord befalldes han sjukdomarna att vika och både fysiskt och psykiskt sjuka blev friska.

Sådana här texter väcker frågor hos oss: Varför finns det så mycket sjukdom och lidande i världen? Kan alla som vänder sig i tro till Jesus bli friska? Vissa andliga rörelser, som t.ex. Livets Ord, hänvisar flitigt till detta ställe som talar om att Jesus bar våra sjukdomar. Eftersom Jesus besekrat sjukdomarna, så kan vi bli friska här och nu, menar man. Det finns ett starkt intresse i dag för denna form av kristendom som inte bara består av ord, utan av konkreta och synliga resultat i form av botade människor.

Vi känner alla till sjukdomar. De hör detta livet till. De drabbar alla mer eller mindre svårt, kortare eller längre tid. De är ett tydligt uttryck för att vår tillvaro är hotad ända från början, ja, t.o.m. före födseln, eftersom vi redan i moderlivet kan vara märkta av sjukdom eller missbildningar. Ständigt måste vi vidta en rad skyddsåtgärder mot smitta och sjukdom. Hur stora framsteg läkarvetenskapen än gjort, och hur många sjukdomar som än besestras genom mediciner och vacciner, så dyker det likväl upp nya varianter. Sjukdom är generellt sett outrotligt. Den är sannerligen ett gissel över hela mänskligheten. Vi må värja oss så gott vi kan, men den avgår till sist med segern. Alla dör ju till sist i någon form

av sjukdom. Det är bittert men sant.

Varför skall det vara så? Varför tillåter Gud så mycket namnlöst och meningslöst lidande? Somliga knyter händerna mot Gud och ger honom skulden. Andra ropar till Gud under sömnlösa och plågsamma nätter.

Bibeln har ett svar på varför skapelsen skadats av sjukdom och död.

[^]

Alla sjukdomar är en följd av synden

Detta är förvisso inte ett svar som människor är tillfreds med. Likväl lär oss Jesus och Skriften att det förhåller sig så.

Det är inte Gud som är orsak till att det onda, till att sjukdom, lidande och död drabbar oss, utan det är människan själv som har dragit detta över sig. Alla sjukdomar är en följd av människosläktets uppror mot Gud, livets och hälsans skapare och Herre.

Från början fanns inget av detta som vi alla lider av i dag. Sjukdom och lidande hade ingen plats i skapelsen. Gud varnade mycket strängt vår stamfader Adam för olydnadens förbjudna frukt: ”när du äter därav, skall du döden dö” (1 Mos. 2:17). Det skulle få mycket allvarliga konsekvenser att bryta med Gud och ta livet i egna händer. Men Adam och Eva föll för frestelsen och följden blev katastrofal för hela människosläktet. De valde att inte lyssna till Guds varning utan till lögnens fader, som sade att vad Gud säger får man inte ta så bokstavligt. Men de liksom vi har smärtsamt fått erfara att Gud verkligen menade allvar. Grundorsaken till den hårda verklighet vi lever under beskriver Nya testamentet kort och kärvt med orden: ”Synden kom in i världen genom en enda människa, och med synden kom döden. Så kom döden att råda över alla människor, eftersom de alla syndade” (Rom. 5:12).

Efter vårt sätt att tänka kan detta synas vara en orimligt kraftig reaktion på Adams och Evas synd. Men att vi reagerar så, beror till stor del på att vi har så lätt för att

bagatellisera synden. Vi tycker att det väl inte var så farligt att äta av den förbjudna frukten. Men det var just vad det var. Det var något fruktansvärt när människan, som var skapad till att leva under Gud och ha honom som livets centrum, mål och mening, satte sig själv i centrum som livets mål och mening. Det fick oerhörda konsekvenser, vilka vi mycket konkret kan avläsa i bl.a. förekomsten av sjukdomar och sjukhus, bårhus och kyrkogårdar.

Sjukdomar och död är således generellt sett ett syndastraff, en följd av syndafallet och det därefter medfödda syndafördärv som finns hos alla. Vi vill inte gärna erkänna oss som syndare på detta vis. Men Guds Ord och verkligheten predikar hårt mot oss!

Ibland sägs det att sjukdomarnas orsak är djävulen. Jesus botade vid ett tillfälle en kvinna som var krympling, och om henne sade han att Satan hållit henne bunden i arton år (Luk. 13:16). Det ligger ingen motsättning mellan detta och att synden djupast sett är sjukdomarnas orsak. Det är nämligen så att Gud för syndens skull överlämnat åt Satan att med bakterier, virus, smitta, ärftlighet m.m. låta sjukdom, död och förgängelse härja i världen. Dock får han, vars väsen är att bryta ner och förstöra, inte härja fritt. Gud håller honom mycket tillbaka, annars hade vi inte haft någon längre livstid. Trots synden låter Gud de flesta av oss få många år och dagar av hälsa och livsglädje. Men det är också en nådatid – en tid då Gud låter sig sökas och finnas. Det betyder att Gud i sin kärlek vill att något annat än synd, kroppslig och evig död skall vara slutet för oss.

Ett stort bevis på detta är att Kristus botade sjuka.

[^]

Jesus, Guds Son, har burit alla våra sjukdomar

Matteus kopplar samman Jesu botande av sjuka med profetian om Herrens lidande tjänare i Jes. 53:3 ff.:

Föraktad var han och övergiven av människor, en smärtornas man och förtrogen med sjukdom... Men det var våra sjukdomar han bar, våra smärtor dem lade han på sig... Ja, han var sargad för våra överträdelsers skull och slagen för våra missgärningars skull.

Straffet var lagt på honom för att vi skulle få frid, och genom hans sår blir vi helade.

Detta kända ställe handlar starkt och underbart om Jesu försoningslidande till syndernas förlåtelse för oss. Jesus kom för att ta bort synden och alla dess följder, även sjukdom och död. Han är Herrens lidande tjänare, Guds Lamm som tar bort världens synder, vår ställföreträdare som går in under Guds vrededom över oss, för att vi skall få frid. Lagen och vårt samvete anklagar och fördömer oss, men Jesus friar oss från synden och dess följder.

Att Jesus botade sjuka hör således ihop med försoningens hemlighet, eller med evangelium om syndares rättfärdiggörelse av nåd allena utan gärningar. Jesus botade inte främst av barmhärtighet mot de sjuka, utan för att bevisa sitt evangelium. Detta är mycket viktigt att ha klart för sig. Undren är en synlig demonstration av syndernas förlåtelse och vilka kraftiga följder den får. Liksom synden för med sig verklig andlig och kroppslig död, så för evangelium med sig verkligt liv. Utan detta nära samband med evangelium missförstår vi totalt Jesu under. Hedniska religioner har också sina under och undergörare om än i blekare form än Jesus undergärningar. Men de bekräftar inte den fria nådens frälsningsväg, utan står alla i lagrättfärdighetens tjänst och vill framhäva självfrälsningens falska väg.

I berättelsen om botandet av den lame mannen ser vi mycket tydligt hur Jesus binder ihop botandet med syndernas förlåtelse. Han botade ”för att ni skall veta att Människosonen har makt att förlåta synder på jorden” (Matt. 9:6).

Han bar våra sjukdomar. Hur skedde det egentligen? Det var inte så att Jesus t.ex. blev blind, spetälsk, led av cancer eller epilepsi. Men i de kroppsliga och själsliga lidanden som Jesus fick utstå – i synnerhet på korset – låg också allt sjukdomslidandes samlade smärta. Sist smakade han också det som alla sjukdomar är förspelet till: döden. Detta är för vårt förnuft lika ofattbart som att Jesus, den helige och rene, tog alla våra synder på sig. Men det är likväl sant och

verkligt. Han var i sig själv det friska trädet, men lät våra sjukdomar och vår död härja i sin kropp.

Som kristna tror vi fullt och fast på Jesu seger. Ändå vet vi, att vi inte undgår sjukdom och död i våra liv. Detta är ett svårt problem för många. Hur skall vi se på det?

När aposteln talar om lidandet och kroppens befrielse, säger han: ”Det är i hoppet som vi är frälsta. Ett hopp som man ser förverkligat är inte längre ett hopp. Vem hoppas på det som han redan ser? Men om vi hoppas på det vi inte ser, då väntar vi på det, troget och uthålligt” (Rom. 8:24, 25).

[^]

De som tror på evangelium skall till sist befrias från alla sjukdomar och allt lidande

De sjuka som botades av Jesus fick uppleva en glimt av paradisetts dagar. De fick erfara vad det var att ha synden ogjord. Men deras befrielse var bara något tillfälligt, inte den totala, slutgiltiga befrielsen. Alla skulle på nytt förr eller senare bli sjuka och dö.

Mot alla religiösa rörelser som lovar ett paradisiskt liv på jorden måste vi mycket bestämt hålla fast vid, att Jesus och Nya testamentet aldrig talar om den nuvarande världen som en plats som mer och mer befrias från synd, sjukdomar, olyckor och död för att till sist vara helt skonad från sådant. Guds slutmål är inget tusenårsrike av hälsa och fred på jorden. Tvärtom, denna världen går mot sin undergång. Den skall ersättas av något helt nytt.

Trots att kyrkan under apostlatiden ägde alldeles särskilda gåvor att bota sjuka, så fanns det även bland dem sjukdom och död. En av aposteln Paulus nära medarbetare, Epafroditus, blev svårt sjuk och var ”nära döden” (Fil. 2:27). En annan, Trofimus, fick Paulus lämna kvar i Miletus, eftersom han blev sjuk (2 Tim. 4:20). Den unge prästen Timoteus var ofta sjuk på grund av dålig mage och ordinerades att dricka lite vin (1 Tim. 5:23). Paulus medarbetare Lukas var läkare (Kol. 4:14), ett yrke som

man hade behov av. Och Paulus själv hade ett lidande som han kallar ”en törntag i köttet” och som han upprepade gånger ropade till Gud att få slippa. Men han fick nöja sig med svaret ”Min nåd är dig nog, ty kraften fullkomnas i svaghet” (2 Kor. 12:7 ff.).

Allt detta skall vi tänka på, så att vi inte råkar i klorna på de helbrägdagörelserörelser som av och till härjar i kristenheten och driver falsk lära om att kristna inte behöver vara sjuka, att det är ett tecken på otro och att man är i djävulens våld om man är sjuk. En kristen som tror evangelium är sannerligen inte i djävulens våld om han blir sjuk och ännu mindre om han dör. Han är i Guds hand – en hand som är mäktig att använda också det onda och vända det till välsignelse. Ja, själva döden har ju Gud för den kristne gjort till den lydige tjänaren som för honom till paradiset. Döden tvingas bli den säningsman som sår våra kroppar i jorden för att de på yttersta dagen skall spira upp i härlighet, för alltid befriade från alla nedbrytande krafter.

Det slutliga botandet ligger således i framtiden. Men detta får inte leda till att vi som kristna intar en passiv, likgiltig eller resignerad inställning till sjukdom och lidande. Vi skall bruka oss av mediciner och läkarvetenskap, som är ett av Guds redskap för att uppehålla livet på jorden. Vi skall också besöka, trösta och hjälpa de sjuka. Inte minst skall vi bedja för dem. Gud kan också i dag bota genom direkta under. Luther bad intensivt för sin dödssjuka vän Melancton och denne blev frisk. I högmässan ber vi alltid för de sjuka, och vare sig människor blir friska genom under eller genom läkare och mediciner, så skall vi tacka Gud för det. Men i allt detta gäller den bibliska, sunda och urkristna böneregeln, att när vi ber om sådana jordiska saker så skall vi bedja villkorligt, dvs. med orden ”om det är din vilja” underförstådda. Om en kristen ändå förblir sjuk så är han inte övergiven av Gud, inte heller skall han se sig som en sämre sorts kristen som måste fostras strängare än andra. Berättelsen i Joh. 9 om hur Jesus botade den blindfödde lär oss en viktig sak: att inte försöka avläsa en enskild människas grad av syndighet i hennes mått av lidanden. Det har vi annars lätt för – både

beträffande andra och oss själva. Den kristna trons låga lyser aldrig klarare än då den brinner mitt i tillsynes meningslösa lidanden, i stormar, mörker och motsägelser.

Det måsta ha funnits tusentals sjuka på de platser Jesus besökte. Han gjorde inte alla friska. Det rörde sig om ett förhållandevis litet antal. Vid dammen i Betesda låg ”en mängd sjuka, blinda och lytta och vanföra” (Joh. 5:3). Men Jesus gjorde bara en enda frisk. Han botade tio spetälska, men gick inte in och tömde de stora spetälskekolonierna som fanns utanför städerna. Livets Ord invänder att bara de som kommer till Jesus och tror blir botade. Där det inget botande sker, så beror det på ovilja och otro som stoppar Guds kraft från att göra under. Det är både felaktigt och farligt att framställa det så. Nya testamentet ger exempel på att Jesus gjorde under där tro fanns, men också där den inte fanns, som t.ex. i berättelsen om de två besatta i gadarenernas land (Matt. 8:28 ff.). Och han gjorde ingen permanent frisk. Botandet var, som vi sagt, tillfälligt.

Det stora under som sker på en gång hos alla som tror evangelium är syndernas förlåtelse. Men liksom vår syndiga natur är kvar så länge vi lever, så är också den yttre sjukdomen och döden kvar så länge vi är på jorden. Gud lovar fullständig frihet – ty den hör oupplösligt samman med evangelium – men inte nu utan i den tillkommande världen. Vi skall ärva härlighet och ära, ett löfte som omfattar även våra kroppar.

Som ett härligt bevis på detta kallar Herren oss till nattvarden. Där får vi ta emot den kropp som vunnit seger över sjukdom och död i våra kroppar. Luther säger drastiskt, att också ”munnen, halsen och kroppen” en dag skall få se, att de tagit emot en hälsosam föda som inte lämnar dem i graven. Så har också nattvarden av den gamla kyrkan kallats för ”odödlighetens läkemedel”.

Men allt skall ske i sin rätta ordning, den som trosbekännelsen uttrycker så: ”syndernas förlåtelse, kroppens uppståndelse och ett evigt liv.”

Sjukdomens och dödens budskap om vår delaktighet i

syndafallets skada är en skakande predikan. Men den som tar emot den behöver inte gripas av ångest och förtvivlan. Döden är besegrad genom Livets Herre! Dess udd är bruten! Därför kallar Gud oss mitt i livets alla yttre och inre vidrigheter till att tro på evangelium, som är det enda verkligt effektiva läkemedel som finns mot synd, sjukdom och död.

Staffan Bergman

[Lutheranen 1/1990]

När börjar livet?

I vårt moderna samhälle talas det mycket och vackert om människovärdet. Ändå berövas över 30 000 foster livet varje år genom abort. Det har nästan varit tabu att i debatten tala om själva kärnfrågan, nämligen vad ett foster egentligen är. Nu finns det dock tecken på att den frågan börjar komma upp till ytan. Vetenskaplig forskning och avancerad fototeknik gör det allt svårare att påstå att livet och människovärdet börjar först vid födseln.

Den kristna tron slår vakt om livet och människovärdet ända från befruktningen. Följande artikel, som är hämtad från *The New American* den 16 januari 1989, visar att vetenskapen alltmer bekräftar den kristna synen på livets början.

En kines född för tjugo år sedan kommer nu att fira sin tjugoförsta födelsedag. Detta beror på att kineserna sedan gammalt anser att livet börjar med befruktningen. När de alltså skall bestämma ålder, så lägger de till ett år till tiden från födseln.

Frågan om när livet börjar rör sig om större saker än sedvänjor kring födelsedagar. Den står nära hjärtpunkten i abortstriden. Börjar livet vid befruktningen? Vid födseln? Eller någonstans mitt emellan?

I Roe mot Wade, fallet 1973 som legaliserade abort, slog högsta domstolen fast: "Vi behöver inte lösa den svåra frågan om när livet börjar. När de sakkunniga i de olika disciplinerna medicin, filosofi och teologi inte kan komma fram till någon slutsats, så är det inte läge för rättsväsendet,

på detta stadium av mänskligt vetande, att spekulera om svaret.” Genom detta uttalande visade domstolen att den inte fäste något avseende vid den klara consensus som fanns på den medicinska sidan.

I folkliga föreställningar trodde man en gång i tiden att livet började med ”uppvaknande” – de första sprittningarna från fostret som modern kände under den fjärde eller femte månaden av graviditeten. Den medicinska vetenskapen har sedan länge förkastat den uppfattningen. I *The Transactions of the American Medical Association*, vol. XXII (1871), läser vi: ”Långt innan uppvaknandet äger rum har rörelser, hjärtslag och andra tecken på liv tydligt kunnat märkas, och på goda grunder vet man att fostret njuter av livet långt före det att uppvaknandet känns av modern. Det är faktiskt så, att ingen annan åskådning tycks vara i samklang med förnuft och fysiologi än den som medger att embryot äger liv från och med befruktningens ögonblick.”

Denna syn har bekräftats av mängder av vetenskapliga framsteg. Alltmer sofistikerade metoder har gett bevis för fostrets liv på allt tidigare stadier.

Redan åtta veckor efter befruktningen rör sig det ofödda barnets spröda armar och ben, fast modern inte kan känna det. Alla organ som det någonsin kommer att få finns redan som ansatser. Levern producerar blodkroppar, magen åstadkommer matsmältningsvätskor och njurarna renar blodet. Fostret har redan ett mänskligt utseende med urskiljbara händer, fötter och t.o.m. ögonlock.

Vid sex veckor – när den ofödda individen fortfarande kallas embryo – har den mätbar hjärnaktivitet och reagerar på beröring och smärta. Vid tre veckor slår hjärtat, grunderna för hela nervsystemet har utformats och ögonen kan urskiljas. Dr Bernhard Nathanson (f.d. abortförespråkare vars mycket betydelsefulla film *The silent Scream* visade ett fosters våldsamma reaktioner på sugabort) har förutspått att ”med bättre teknik kommer vi kunna känna igen en mänsklig varelse vid två veckor”. Bara efter fyra dagar kan man med speciell mikroskopisk

teknik avgöra den nya personens kön.

När säger den medicinska expertisen att livet börjar? År 1981, när lagförslaget S 158 (känt som Human Life Bill) behandlades, hörde den amerikanska senaten 57 internationella auktoriteter. I rapporten från senaten uppgavs det: "Läkare, biologer och andra vetenskapsmän är överens om att befruktningen markerar början på en mänsklig varelse – en varelse som är en levande medlem av den mänskliga rasen. Det finns en överväldigande samstämmighet på denna punkt i oräkneliga medicinska, biologiska och vetenskapliga skrifter." Dr Jerome Lejeune, den franske genetikern som upptäckte kromosommönstret i Downs syndrom, berättade för senaten: "Varje individ har en mycket koncis början vid befruktningen." Dr Hymie Gordon, chefsgenetiker vid Mayo Clinic, fastslog: "Det är ett etablerat faktum att det mänskliga livet börjar vid befruktningen". Professor M. Matthews-Roth vid Harvard University förklarade: "Det är vetenskapligt korrekt att säga att individuellt mänskligt liv börjar vid befruktningen."

Fortplantning innebär befruktning av äggstocken eller äggcellen genom sperma från fadern. När detta sker har cellen hela den nödvändiga genetiska informationen för skapelsen av en ny individ. Inom timmar delar sig cellen i två celler. De fortsätter att mångfaldigas och efter fyra veckor har det hela växt och blivit 10 000 gånger större.

Eftersom livets början vid befruktningen inte längre är allvarligt ifrågasatt i medicinska cirklar, har många abortförespråkare hävdat att fostret bara är ett bihang till modern – levande, ja, men levande på samma sätt som andra delar av hennes kropp – och att modern därför har lika mycket rätt att skära av det som att klippa naglarna eller håret. Men även detta strider mot vetenskapen. Det är t.ex. känt att fostret har ett endoktrint nervsystem som fungerar autonomt. Om dess vävnader skulle reagera mot något hos modern, sätter det upp sitt eget immunförsvar för att skydda sig. Och naturligtvis, när det ofödda barnet rör sig och sparkar, så gör det så helt oberoende av modern.

Faktum är att medicinska auktoriteter nu erkänner att fostret stimulerar till långt större förändringar i moderns kropp än vad modern gör i fostrets. Dr Albert Liley, den berömde fysiologen, känd som ”embryologins fader”, har fastslagit: ”biologiskt kan vi inte på något stadium av utvecklingen skriva under på den synen att det ofödda barnet bara är ett bihang till modern. Genetiskt är barnet och modern skilda individer alltifrån befruktningen.”

Kanske har ingenting visat de oföddas självständighet mer åskådligt än uppkomsten av provrörsbarn. Skild från en kvinna kan varken hennes hår eller någon annan del av hennes anatomi fortsätta att leva. Men om en kvinnas ägg befruktas in vitro, börjar cellen att dela sig och förökas även om den skulle befinna sig tusentals mil från modern. Fast denna procedur är etiskt tvivelaktig, har den rivit upp tesen om ”bihang till modern”. Ett sådant befruktat ägg kan i själva verket planteras in i en annan kvinnas livmoder – i en surrogatmoder. Och likväl kommer dess fysiska egenskaper inte att komma från henne utan från de genetiska föräldrarna.

Som så ofta är fallet: vetenskapen och religiösa trons grundsatser är samstämmiga.

James Perloff

Kommentaren

[[Lutheranen 1/1990](#)]

Begravning av foster

Enligt vad som meddelats från TT har socialstyrelsen gått ut med en rekommendation att foster över tolv veckor som aborteras skall behandlas bättre. De skall inte längre slängas i soporna, utan kremeras och begravas anonymt i kyrkogårdarnas minneslundar. Men, om det inte är ett människoliv – varför begrava? Men, om det är människoliv det är fråga om, varför tillåta att läkarna dödar dem?

Socialstyrelsens rekommendation, som kommer efter en

tids offentlig debatt, visar hur svårt människorna har att med gott samvete våldföra sig på Guds bud: ”Du skall icke dräpa.” Även om det mänskligt sett ser mörkt ut, är det bara att be och arbeta för att samhället skall fortsätta ”återtåget” i denna fråga, så att det inte stannar vid detta. Då blir det bara en åtgärd av kosmetisk natur som endast tjänar till att söva och bedöva människors samveten.

J.F.

[Lutheranen 1/1990]

Missionär, själasamlare eller socialarbetare?

Gör man en enkät och ber människor sammanfatta kristendomens budskap, får man mycket ofta svaret ”Man ska göra så gott man kan, och man ska bry sig om sina medmänniskor”. Detta är det nu inget fel att försöka göra – tvärtom, det är varje kristens plikt och vilja. Bibeln säger att vi skall älska vår nästa.

Men detta är inte något som tillhör bara kristendomen, det är inget exklusivt kristet, utan ett sådant budskap återfinns i de flesta religioner och livsåskådningar. Nej, kristendomens budskap är först och främst att var och en som tror på Jesus från Nasaret skall få syndernas förlåtelse genom hans namn (Apg. 10:43).

Dessa två mot varandra stridande huvuduppfattningar om kristendomen kommer till uttryck i en artikel i Upsala Nya Tidning den 8 jan. 1990. Rubriken lyder: ”Missionär, själasamlare eller socialarbetare?” och därefter följer en intervju med en diakon, som efter fyra års tjänst för Svenska Kyrkans Mission i Sydafrika kommit åter till Sverige. Vi citerar:

Hans uppgift i Sydafrika skiljer sig från den gängse uppfattningen av missionärer som självutnämnda själasamlare med bibeln i ett fast grepp.

– Krasst sett har vi att jobba mot förutfattade meningar om mission, håller Göran Skoglund med.

– Men det beror mest på oss själva. Vi har inte varit så bra på att berätta utåt vad vi egentligen håller på med, att det handlar om något annat än att slå folk i huvudet med bibeln.

– Nu har dock tendensen svängt något, anser Göran.

– Det blir bättre. Se till exempel på den uppmärksamhet ärkebiskopen väcker när han tar ställning mot regeringsbeslutet i asylfrågan. Det drar uppmärksamheten till vad kyrkan egentligen gör.

Var det med en sådan inställning som tusentals missionärer lämnade släkt och vänner, hus och hembygd för att gå ut i främmande land under förra århundradet? Nej, sannerligen inte. De drevs därtill av övertygelsen att alla människor i sig själva ”saknar härligheten från Gud” (Rom. 3:23), att de är andligen ”döda i /sina/ överträdelser och synder” och därför är ”hemfallna åt vredesdomen” (Ef. 2:1, 3), ja, att de är på väg mot ”evigt fördärv” (2 Tess. 1:9). Missionärerna ville verkligen vara själavinnare; de hade samma inställning som Paulus i Romarbrevets tionde kapitel:

Mitt hjärtas önskan och min bön till Gud för dem är att de skall bli frälsta. (v. 1)

Vem blir då frälst?

Var och en som åkallar Herrens namn, han skall bli frälst. Men hur skulle de kunna åkalla den som de inte kommit till tro på? Och hur skulle de kunna tro den som de inte hört? Och hur skulle de kunna höra, om ingen predikade? (v. 13, 14)

Se, detta är vad kyrkan egentligen gör: predikar för att människor skall komma till tro. Att göra något annat till kyrkans uppgift, det är av ondo och river ner Kristi kyrka.

J.F.

[^]

